

Sygnatura akt I C 820/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 14-10-2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Jolanta Malik

Protokolant:Maja Zając

po rozpoznaniu w dniu 30.09.2014 we Wrocławiu

sprawy z powództwa K. K.

przeciwko G. W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej G. W.na rzecz powoda K. K.kwotę 1488 zł (tysiąc czterysta osiemdziesiąt osiem złotych) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 19.04.2014 do dnia zapłaty,

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 272 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygnatura akt I C 820/14

UZASADNIENIE

Powód K. K.wniósł o zasądzenie od strony pozwanej G. W.kwoty 1 488 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 24 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

Powód wskazał, iż jadąc ul. (...) we W. najechał kołem samochodu osobowego na wystające z nawierzchni jezdni kilka kostek brukowych uszkadzając aluminiową obręcz koła wraz z oponą. Wystająca z nawierzchni kostka brukowa tworzyła ostre wybrzuszenie nawierzchni wraz z zapadliną po jej wybrzuszeniu. Uszkodzenie nawierzchni było znaczne, niebezpieczne i nieoznakowane. Powód poruszał się z prędkością ok. 40 – 45 km/h wśród innych pojazdów, przy złej wiosennej widoczności i nie miał możliwości zauważenia uszkodzenia nawierzchni, a tym bardziej jej ominięcia. N. i niezabezpieczenie uszkodzonej nawierzchni z winy zarządcy drogi spowodowało szkodę w mieniu powoda na kwotę nie mniejszą niż 1 738 zł, na którą składał się koszt zakupu i montażu felgi z oponą w kwocie 1 488 zł dochodzony w niniejszej sprawie oraz koszt transportu uszkodzonego pojazdu w kwocie 250 zł. Powód dokonał zgłoszenia szkody stronie pozwanej, która odmówiła uznania jego roszczenia.

Sąd uwzględnił żądanie pozwu i w dniu 12 marca 2014 roku wydał w sprawie rozpoznawanej pod sygnaturą akt (...)nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał stronie pozwanej zapłacić powodowi kwotę 1 488 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 27 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty oraz koszty procesu w kwocie 197 zł.

Od tego nakazu zapłaty strona pozwana złożyła sprzeciw, w którym zaskarżyła nakaz zapłaty w całości oraz wniosła o obciążenie powoda kosztami procesu.

W uzasadnieniu sprzeciwu strona pozwana podniosła, iż opisana przez powoda sytuacja poddana została ocenie z punktu widzenia istnienia ewentualnych zaniedbań wykonywania obowiązków z zakresu ustawy o drogach publicznych, jak i występowania przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej. Z treści sporządzonej przez rzeczoznawcę samochodowego na zlecenie strony pozwanej opinii wynika, iż nie można było jednoznacznie ustalić, że przyczyną zaistniałych uszkodzeń opony i tarczy koła były niewielkie ubytki kostki brukowej i nierówność w jezdni występująca na ul. (...). Powód nie zatrzymał się w momencie najechania na wystające kostki brukowe, a swoje spostrzeżenia odnośnie uszkodzenia samochodu odnotował dopiero po 8 km od miejsca wypadku, co oznacza, że przebieg zdarzenia nie miał charakteru gwałtownego, a do uszkodzenia mogło dojść w zupełnie innych okolicznościach i miejscu. Poruszanie się samochodem przez 8 km z uszkodzoną oponą musiało przełożyć się na jej zakres uszkodzenia. Uszkodzenia opony oraz tarczy koła były niewielkie i nie kwalifikowały się do wymiany, a tym bardziej do zakupu dwóch opon. Powód co do zasady nie udowodnił okoliczności zdarzenia.

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty powód wskazał, iż strona pozwana przyznała, że były uszkodzenia jezdni przy ul. (...). Nie miał znaczenia rozmiar uszkodzeń nawierzchni, istotnym jest czy one istniały i czy spowodowały uszkodzenie koła samochodu powoda. Mając na uwadze stan polskich dróg, nie sposób od razu zauważyć bądź wyczuć w trakcie jazdy, że uszkodzona jest opona z obręczą. Zauważyć uszkodzenie od razu można by było, gdyby uszkodzenie uniemożliwiało dalszą jazdę. Uszkodzenie koła powoda nie uniemożliwiało dalszej jazdy, ale zagrażało bezpieczeństwu kierującego pojazdem oraz innych użytkowników drogi. Jednoznaczne stwierdzenie czy doszło do uszkodzenia koła pojazdu możliwe było dopiero po dokonaniu oględzin.

* * *

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny :

Uszkodzenie nawierzchni prawej strony jezdni ul. (...) w kierunku ul. (...) za skrzyżowaniem z ul. (...) zgłoszone zostało stronie pozwanej dnia 8 lutego 2013 roku. Po dokonaniu oględzin stwierdzono występowanie zapadnięć i wypiętrzeń kostki kamiennej. Prace naprawcze miały zostać podjęte dnia 14 czerwca 2013 roku. Na ulicy nie umieszczono żadnych znaków ostrzegawczych w związku z występującymi nierównościami nawierzchni jezdni.

Dowód :

- ***wydruk postępowania weryfikacyjnego uszkodzonej nawierzchni, k. 86, 87,***
- ***operat szkodowy z załączonym planem sytuacyjnym, k. 81 – 85***

W dniu 8 kwietnia 2013 roku ok. godz. 9⁰⁰ jadący ul. (...) we W. w kierunku ul. (...) pojazdem marki S. (...) o nr rejestracyjnym (...) powód K. K., który z zawodu jest kierowcą taksówki, najechał po minięciu skrzyżowania z ul. (...) na wystające z jezdni kostki brukowe. Pojazd powoda poruszał się z prędkością ok. 40 km/h. Nierówności występowały na całej szerokości pasa ruchu, którym poruszał się powód, co uniemożliwiało ich ominięcie bez konieczności zjechania na pas przeciwny. Jazda za poprzedzającym samochodem nie pozwalała na wcześniejsze zauważenie uszkodzeń nawierzchni. Po dojechaniu do miejsca zamieszkania tj. na ul. (...) we W. powód zaobserwował na lewej oponie wybrzuszenie oraz uszkodzenie felgi tegoż koła.

Dowód :

- ***zgłoszenie szkody, k. 5 – 7,***
- ***oświadczenie powoda, k. 64,***
- ***oświadczenie świadka zdarzenia, k. 65,***
- ***dokumentacja fotograficzna, k. 71, 72,***

- **zeznania świadka I. K., k. 115, 116**

Ok. godz. 15⁰⁰ dnia 8 kwietnia 2013 roku powód zgłosił w (...) we W. uszkodzenie swojego pojazdu w wyniku wjechania w ubytek nawierzchni jezdni na ul. (...).

Dowód :

- **zaświadczenie z (...) K. we W., k. 66**

Dnia 9 kwietnia 2013 roku powód udał się do serwisu (...) s.c.M., A. K. we W. w celu dokonania naprawy uszkodzeń koła. W serwisie stwierdzono, iż opona (...) oraz felga aluminiowa oryginalna S. (...) calowa użytkowane w samochodzie powoda nie nadają się do dalszej eksploatacji.

Dowód :

- **oświadczenie współnika (...) s.c., k. 73**

W dniu 15 kwietnia 2013 roku powód zgłosił stronie pozwanej G. W. poniesioną szkodę domagając się odszkodowania w kwocie 1 500 zł.

Dowód :

- **zgłoszenie szkody, k. 5 – 7**

Dnia 15 maja 2013 roku inspektor nadzoru strony pozwanej potwierdził występowanie ubytku kostki kamiennej w podanej przez powoda w zgłoszeniu szkody lokalizacji.

Dowód :

- **operat szkodowy z załączonym planem sytuacyjnym, k. 81 – 85**

Sporządzający na zlecenie strony pozwanej opinię z dnia 12 września 2013 roku rzeczoznawca samochodowy K. M. stwierdził, iż na podstawie zebranych w sprawie materiałów i dokumentacji fotograficznej nie można jednoznacznie stwierdzić, że przyczyną zaistniałych uszkodzeń opony i tarczy koła były niewielkie ubytki kostki brukowej i jej nierówność w jezdni występujące na wskazanym odcinku ul. (...) we W..

Dowód :

- **opinia rzeczoznawcy samochodowego K. M., k. 34, 35**

Opierając się na opinii pisemnej sporządzonej przez rzeczoznawcę samochodowego K. M. oraz opinii wyrażonej przez zatrudnionego u strony pozwanej radcy prawnego, strona pozwana podjęła odmowną decyzję w przedmiocie uznania szkody powoda oraz przyznania odszkodowania.

Dowód :

- **operat szkodowy z załączonym planem sytuacyjnym, k. 81 – 85**

Pismem z dnia 30 września 2013 roku strona pozwana poinformowała powoda o odmowie przyznania mu odszkodowania wobec nieudowodnienia przesłanek jej odpowiedzialności za szkodę powstałą w pojeździe powoda.

Dowód :

- **pismo strony pozwanej z 30.09.2013 r., k. 8**

W dniu 30 grudnia 2013 roku powód nabył felgę aluminiową za kwotę 500 zł, dwie opony (...) za łączną kwotę 918 zł oraz dwa zawory powietrza za łączną kwotę 10 zł. Wymiana dwóch opon kosztowała powoda 60 zł. Łączny koszt poniesiony przez powoda wyniósł 1 488 zł.

Dowód :

- *faktura VAT nr (...), k. 9,*
- *zeznania świadka I. K., k. 115, 116*

* * *

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie niemalże w całości.

Świadczenie strony pozwanej, którego spełnienia powód dochodził w niniejszym postępowaniu, stanowiło żądanie naprawienia szkody spowodowanej nieprawidłowym wywiązywaniem się z obowiązku utrzymywania drogi publicznej w należyтым stanie przez jej zarządcę. Okoliczność sprawowania zarządu nad ul. (...) we W. przez G.W. za pośrednictwem swojej jednostki organizacyjnej – Z. D. i. U. M. we W. pozostawała w niniejszym postępowaniu bezsporna.

Zgodnie z treścią art. 417 § 1 k.c. za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. W myśl art. 20 pkt 4 i 11 ustawy z dnia 21 marca 1985 roku o drogach publicznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013 roku, poz. 260 z późn. zm.) do zarządcy drogi należy w szczególności utrzymanie nawierzchni drogi, chodników, drogowych obiektów inżynierskich, urządzeń zabezpieczających ruch i innych urządzeń związanych z drogą, z wyjątkiem części pasa drogowego oraz wykonywanie robót interwencyjnych, robót utrzymaniowych i zabezpieczających. W granicach miast na prawach powiatu zarządcą wszystkich dróg publicznych, z wyjątkiem autostrad i dróg ekspresowych, jest prezydent miasta, o czym stanowi art. 19 ust. 5 ustawy o drogach publicznych. Na mocy art. 21 ust. 1 ustawy o drogach publicznych zarządca drogi, jakim jest prezydent miasta na prawach powiatu, może wykonywać swoje obowiązki przy pomocy jednostki organizacyjnej będącej zarządem drogi, utworzonej odpowiednio przez sejmik województwa, radę powiatu lub radę gminy. Zgodnie z § 2 ust. 1 pkt 6 statutu Z. D. i. U. M. we W. nadanym uchwałą nr(...)R. M.W. z dnia 18 października 2012 roku, przedmiotem działalności podstawowej Zarządu jest zarządzanie drogami publicznymi i przekazanymi drogami wewnętrznymi, miejscami wyznaczonymi do parkowania pojazdami samochodowymi w strefie płatnego parkowania oraz kanałami technologicznymi, w ramach którego do zadań Zarządu należy utrzymywanie nawierzchni dróg, chodników, drogowych obiektów inżynierskich, urządzeń zabezpieczających ruch i innych urządzeń związanych z drogą i komunikacją zbiorową.

Nie ulega w okolicznościach niniejszej sprawy wątpliwości, iż strona pozwana nie wywiązała się w sposób należyty z ciążącego na niej obowiązku utrzymywania nawierzchni jezdni ul. (...) we W. w należyтым stanie. Uszkodzenia w postaci zapadnięć i wypiętrzeń kostki kamiennej na pasie jezdni ul. (...) przeznaczonym do jazdy w kierunku ul. (...) za skrzyżowaniem z ul. (...) zgłoszone zostały stronie pozwanej już dnia 8 lutego 2013 roku. Strona pozwana po dokonaniu oględzin wskazanego odcinka jezdni ograniczyła swoje działania jedynie do podjęcia decyzji o konieczności przeprowadzenia prac naprawczych i wyznaczenia ich terminu na dzień 14 czerwca 2013 roku. W miejscu występowania nierówności nie umieszczono jakichkolwiek znaków drogowych ostrzegających kierowców przed występowaniem uszkodzeń nawierzchni jezdni ani znaków nakazujących ograniczyć prędkość ruchu, co po najechaniu na uszkodzony fragment jezdni mogłoby zapobiec powstaniu uszkodzeń układu jezdni pojazdu. Okoliczność ta została zobrazowana planem sytuacyjnym załączonym do operatu szkody. Zły stan nawierzchni ul. (...) na wskazanym odcinku udokumentowany został sporządzonymi przez powoda i załączonymi do zgłoszenia szkody fotografiami, a

także znalazł odzwierciedlenie w treści operatu szkody, gdzie inspektor nadzoru strony pozwanej, po dokonaniu w dniu 15 maja 2013 roku oględzin miejsca zdarzenia, potwierdził występowanie ubytków kostki kamiennej.

W ocenie Sądu nie zasługiwał na uwzględnienie podnoszony przez stronę pozwaną zarzut, jakoby do uszkodzenia lewej opony oraz felgi aluminiowej pojazdu powoda doszło w innym miejscu, aniżeli wskazał to powód. Otóż jak już wyżej podano nawierzchnia jezdni ul. (...)w miejscu zdarzenia była w jego dacie uszkodzona, czego strona pozwana nie kwestionowała oraz w toku postępowania likwidacji szkody zostało przez jej pracowników przyznane. Fakt prawidłowego wskazania przez powoda miejsca zdarzenia udokumentowany został zdaniem Sądu w sposób wystarczający za pomocą zeznań świadka oraz składanych w toku postępowania w sprawie likwidacji szkody przez powoda oraz świadka zdarzenia pisemnych oświadczeń. Ponadto powód dokonał zgłoszenia przedmiotowego zdarzenia drogowego w (...) we W.. W ten sposób powód wyrażał gotowość weryfikacji swoich twierdzeń odnośnie miejsca zdarzenia, jego okoliczności oraz skutków przez funkcjonariuszy Policji. Nie sposób zatem przyjąć, iż powód poświadczyłby nieprawdę w toku postępowania wykroczeniowego. Co więcej działalność zarobkowa powoda polega na przewozie osób i towarów w ramach taksówki osobowej. Okoliczność takowa pozwala uznać twierdzenia powoda odnośnie miejsca powstania uszkodzeń jego pojazdu za wielce uprawdopodobnione. Gdyby bowiem intencją powoda było wyłudzenie od strony pozwanej odszkodowania za uszkodzenia jego pojazdu w okolicznościach innych niż zostały przez niego wskazane, mając doskonałą znajomość topografii miasta oraz stanu nawierzchni przemierzanych ulic, powód bez kłopotów byłby w stanie odnaleźć miejsce o znacznie gorszym stanie nawierzchni i wskazać je jako miejsce wystąpienia szkody, zwiększając w ten sposób swoje szanse na uzyskanie odszkodowania.

Sporządzający na zlecenie strony pozwanej opinię rzeczoznawca majątkowy wskazał, że na podstawie zebranych w sprawie materiałów i dokumentacji fotograficznej nie można jednoznacznie stwierdzić, że przyczyną zaistniałych uszkodzeń opony i tarczy koła były niewielkie ubytki kostki brukowej i jej nierówność w jezdni występujące na wskazanym odcinku ul. (...)we W.. Zawierając sformułowanie „nie można jednoznacznie stwierdzić” rzeczoznawca nie dokonał kategorycznego wykluczenia możliwości zaistnienia przedmiotowego zdarzenia we wskazanym miejscu. Sam bowiem rozmiar uszkodzenia nawierzchni nie może przesądzać o powstaniu bądź nie zniszczeń pojazdu. Nie sposób uznać, iż w przypadku wjechania w ubytek na jezdni znacznych rozmiarów za każdym razem dochodzi do uszkodzenia pojazdu, a w przypadku kontaktu z mniejszym ubytkiem samochód wychodzi bez szwanku. Ponadto należy mieć na względzie charakter uszkodzeń pojazdu powoda. Uszkodzeniu nie uległo zawieszenie pojazdu powoda, co nastąpić mogło po wjechaniu w większy ubytek, a jedynie doszło do przetarcia opony oraz felgi. Zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego wskazać należy, iż do przetarcia opony bądź felgi dochodzi zazwyczaj w przypadku ich kontaktu z ostrą krawędzią, stąd też głębokość ubytku w nawierzchni jezdni nie odgrywa w takowym przypadku większego znaczenia, zaś w przypadku zamontowania w pojeździe opon niskoprofilowych koła mogą tego typu uszkodzeniom ulec nawet w przypadku natrafienia na ubytek o stosunkowo niedużej głębokości. Wskazać również należy, iż na uszkodzonej oponie samochodu powoda widniało oznaczenie (...) co oznacza, iż opona ta była oponą radialną, a jak powszechnie wiadomo wadą tego typu ogumienia jest niska odporność ścianki bocznej na uszkodzenia mechaniczne.

Mając na względzie, iż do przetarcia doszło na bocznej części opony, kontynuowanie jazdy przez powoda w żaden sposób nie przyczyniło się do zwiększenia rozmiaru uszkodzenia. Uszkodzona opona w miejscu swojego przetarcia nie miała żadnego kontaktu z nawierzchnią, co obala twierdzenia strony pozwanej w przedmiocie wpływu dalszej jazdy na rozmiar szkody. Trudno wymagać od kierowcy, aby po każdym wjechaniu w ubytek nawierzchni zatrzymywał się i kontrolował stan swojego pojazdu. Biorąc bowiem pod uwagę stan nawierzchni dróg publicznych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w niektórych przypadkach kierowcy zmuszeni byłiby do postojów co kilka – kilkanaście metrów, która to sytuacja w znacznym stopniu utrudniłaby podróżowanie nie wspominając nawet o powstających w związku z powyższym utrudnieniach w ruchu innych pojazdów. Twierdzenia powoda jakoby samo uszkodzenie zaobserwował dopiero po przyjeździe do celu swojej podróży, gdyż nie wpływało ono znacząco na komfort kierowania jego pojazdem, Sąd uznał w okolicznościach sprawy za wiarygodne, zaś zachowanie powoda za racjonalne, co Sąd docenił posiłkując się zasadami doświadczenia życiowego.

Powód nie miał możliwości dokonania naprawy opony oraz felgi. Powszechnie bowiem wiadomo, iż wulkanizacji podlegają jedynie punktowe uszkodzenia ogumienia pojazdów, natomiast przetarcia opon skutkujące rozwarstwieniem ich powłoki oraz powstaniem na ich powierzchni wybrzuszeń, jak w przypadku samochodu powoda, nie podlegają naprawie. Okoliczność takowa została dodatkowo potwierdzona przez powoda za pomocą oświadczenia jednego ze współników (...) s.c. M., A. K., z treści którego wynika, iż uszkodzone opona oraz felga nie nadają się do dalszego użytkowania. Dokument ten sporządzony został przez osobę zawodowo prowadzącą działalność w zakresie naprawy i wymiany ogumienia, a zatem dysponującą niezbędną wiedzą w tym zakresie, stąd można uznać go za opinię prywatną.

Całkowicie bezpodstawne były natomiast zastrzeżenia strony pozwanej do konieczności wymiany obu opon. Na mocy § 11 ust. 7 pkt 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 31 grudnia 2002 roku w sprawie warunków technicznych pojazdów oraz zakresu ich niezbędnego wyposażenia (tekst jedn. Dz. U. z 2013 roku, poz. 951 z późn. zm.) pojazd nie może być wyposażony w opony różnej konstrukcji, w tym o różnej rzeźbie bieżnika, na kołach jednej osi. Stąd też na jednej osi winny znajdować się opony tej samej marki, tego samego rozmiaru i o równym stopniu zużycia. Dokonując wymiany jednej z opon powód zmuszony był zatem dokonać również wymiany drugiej opony, aby spełnić wymogi wskazanego wyżej rozporządzenia. Niedopuszczalnym było zatem pozostawienie dotychczas użytkowanej i nieuszkodzonej opony oraz zamontowanie drugiej opony zupełnie nowej nawet w przypadku, gdyby ich rozmiar oraz marka pozostawały takie same. Nie sposób natomiast obciążać powoda kosztami zakupu drugiej opony skoro uszkodzenie jednej z opon i konieczność jej wymiany nie zaistniały z jego winy. Sam natomiast zakup drugiej opony wynikał z obowiązku dostosowania warunków technicznych pojazdu do obowiązujących przepisów prawa.

W niniejszej sprawie wystąpiły zatem wszystkie przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej strony pozwanej względem powoda w postaci szkody, bezprawności zaniechania strony pozwanej oraz związku przyczynowego pomiędzy szkodą a bezprawnym zaniechaniem. Powód doznał szkody majątkowej w postaci konieczności zakupu nowych części do swojego pojazdu oraz ich montażu. Konieczność wymiany lewego koła oraz opony koła prawego wynikała z uszkodzenia koła lewego po najechaniu na uszkodzony fragment jezdni. Strona pozwana będąca zarządcą drogi nie dokonała naprawy nawierzchni jezdni ul. (...) ani nie zabezpieczyła powstałych na niej uszkodzeń, czym nie dopełniła ciążącego na niej ustawowego obowiązku utrzymywania nawierzchni w należyтым stanie technicznym, co bez wątpienia stanowiło bezprawne zaniechanie. Dlatego też żądane przez powoda odszkodowanie w kwocie 1 488 zł Sąd uznał za zasadne i zasądził je w całości.

O odsetkach od kwoty zasądzonej orzeczono na podstawie art. 481 k.c., który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jednakże w myśl art. 455 k.c. jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Na etapie postępowania przedsądowego powód domagał się od strony pozwanej odszkodowania w wysokości 1 500 zł. Jednakże kwota ta nie została potwierdzona jakimikolwiek dokumentami i wynikała jedynie z przybliżonych szacunków wykonanych przez powoda. Natomiast po dokonaniu zakupu nowej felgi oraz opon i ich zamontowaniu w pojeździe, powód nie kierował do strony pozwanej żadnych żądań zwrotu poniesionych na ten cel wydatków. Dlatego też nie można było zasądzić na rzecz powoda odsetek zgodnie z żądaniem pozwu, zaś początek biegu terminu obliczania odsetek ustawowych od żądanej przez powoda należności głównej uzależniony był w tym przypadku od daty doręczenia stronie pozwanej odpisu pozwu wraz z odpisem wydanego nakazu zapłaty, co nastąpiło dnia 4 kwietnia 2014 roku. Wówczas to strona pozwana miała 14 dni na spełnienie swojego świadczenia względem powoda. Strona pozwana nie dokonała zapłaty kwoty 1 488 zł we wskazanym terminie, a zatem powodowi należały się ustawowe odsetki począwszy od dnia 19 kwietnia 2014 roku. W pozostałym zakresie żądanie odsetkowe zostało oddalone.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z treścią art. 98 k.p.c.. zasądzając na jego rzecz koszty procesu w wysokości **272 zł** (pkt III sentencji wyroku).

Koszty poniesione przez powoda, to: opłata sądowa od pozwu w kwocie 75 zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 180 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Łącznie: 272 zł.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, Sąd podjął rozstrzygnięcia zawarte w sentencji wyroku.